

TAMÁS MENYHÉRT

Alkonyút II.

1

Ki-kimért séta, vele a szabadjára eresztett gondolat – előre fut, hátra, mintba csak jelezni akarná, nincs hozzá sietnem, incselgő kedvében a fák ágai közé feszíti a bíborló Napot, s hosszan neveti: úgy ámuld köpenyét: ez már a pirkadati ruhája...

2

A minapi ötven; árvult érkezésem ünnepe: júliusi szédület, bevülten forrósul alám a peron, a magamra hagyó sín-pár; megállóra megálló, villamos-sikoly, hangyálló nyüzsgés, láz, légszomj a kelenföldi lapály párállatában, végig... egész végig fázom a várost!

3

Megnézem, mit veszek vállamra, még egyszer megnézem: egyazon-e azzal, amit küzdésemre szabott az ének, amit úgy-abogy, de vittem, menekítettem; a szegélyek szegélyéről hazatértem – ínségemben se érezze rám mért aszályát a nyelvem!

4

Intelmek legszebbike: „ne szégyellj szeretni”, ne szégyellj, adom tovább az alkonyi derengésnek, bár akkortájt adtam volna, akkor, amikor Hold-árnyéka volt bennem a szónak, félésétől lélegzetébe fúlt minden lázas vallomásom!

5

Elvétve firtatom, mit mivelégre tettem, amit tettem, jól tettem-e, azt se mondom: állj a lélek elé, állj, abogy, magukhoz, a maguk igazulásához másítva, olyannyian elvárnák, nem, nem, azért se mondom – oltalmából érkezem...

6

Mintba kereső vágyamat rajzolná tovább az út, szemközel: a fák zöld tekintetéig csábít, köszöntésül felmagaslik a csönd, árnyékából elősejlik az ágak szomorúsága, összehallgatunk, borzol a levegőég, szájig nyári szagban: emelyét forrja a város!

7
*Alighogy föllélegzem ma-
 gam a szellősebb fáig,
 gyermekkori hatalmamat
 érzem, szemem terjeszke-
 désére készül; a kisebzett
 ég fölé emeli az erdőt, s
 játszik; a gyanútlan, fosz-
 forszín derengésben: ké-
 zenfogott tavaszt játszik.*

8
*Megszokhatatlan, mégis,
 hovatovább nincs hely, a-
 hol ne kapnék sebet; seb-
 nek szánt csípést, ne érne
 utol a sziszegés, a sebzés
 nem lehet sérelem, tágít
 a pillanat, mielőtt izzíta-
 na, bűt; hazafordít, meg-
 érintem, s a seb gyógyul.*

9
*Néhány hét, nap, és mu-
 tatványára készül a lomb:
 alázuhanó, haragos köd-
 léssel kezd, egy évvel kö-
 zelebb, szédülök levelei
 után, kinek? nekem üzen
 a szüremkedő fény? vár:
 éppoly közel vagy, mint
 születésedkor voltál!*

10
*Aki, elítélt szokás szerint:
 az arcomból jósol, próbál
 jósolni, semmit sem lát be-
 lőlem, mélyebb a mély, e-
 gész a szívig, az élő jószág
 uralmáig ér; oltalmazó bi-
 zonyosság – csoda-e, hogy,
 hozzá szabadulva, örök
 alárendeltje lettem.*

Shakespeare

*Isten képmásaként,
 született és meghalt –
 a maga képzeletében...*

Tiszta sor

Mennyi sár, mind megőriz!